

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

А. Каралийчевъ

Стариятъ орелъ

Потрѣба било за новия мостъ надъ Ржкойската рѣка. Проводи дѣдо Злати, кметътъ на селото сина си и още двамина души да обходятъ Черковната гора и да намѣрятъ едно дърво стогодишно, което да легне отъ единия брѣгъ до другия — за да вървятъ по гърба му хората, стадата и колята. Ходиха тримата ржкойчани въ гората и се върнаха.

— Има — казаха — голѣми джбове има въ Черковната гора. Съ дебели дънери, не ударени отъ грѣмотевица, не проядени отъ червеи. Има, какъ да нѣма, ала сж много далечъ, цѣль день пжтъ съ кола. Отсѣченото дърво, за да излѣзе на равенъ пжтъ, трѣбва да мине презъ седемъ дълбоки долища. Трудна работа. Деветъ рала биволи не могатъ го изтегли.

— Като е тѣй, ще сѣчемъ тукашния джбъ! — викна дѣдо Злати.

Зашумѣха ржкойчани.

Дигна се Пано пчеларътъ:

— Не може тѣй! Туй дърво само не трѣба да бутаме. Подъ неговата сѣнка ката день спиратъ морни пжтници, другоселци, почиватъ си и благославятъ ржката, която нѣкога го е посадила. Тамъ